

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA!

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

FRANSA É ITALIA. (*Dibuix de J. L. Pellicer*).

Dos germanas enemistadas, y tot per culpa de un mal vehí.

COP D' ULL.

ESTÉM en plena Quaresma, època de penitència, principalment pèl pobre D. Práxedes. Ell podrà dir que no dejuna que per això té la gran bulla del poder; pero ja fa alguns dies que qui pot manarlo, li fa recórrer un verdader Via-Crucis.

Ell prou se resisteix y 's fa de pences contra las *Estacions*; pero no hi ha remey, las *Estacions* cada dia li donan un nou disgust. S' enten, las *Estacions* dels ferro-carrils.

Un dia arriba l' duch de Montpensier: primera estació. Poch després se'n va a Sevilla: segona estació. A continuació arriba l' arxiduquesa, mare de la regent y darrera de aquesta s' anuncia l' arribada de la sogra... ¿Quin dia arribarà D. Práxedes a la cima del Calvari?

Per ara s' aguanta com un armat. Bè diu lo ditxo que no hi ha pitjor sort que l' que no hi vol sentir.

Actualment la seva situació me recorda un dels episodis més còmics de la vida del famós Carlos Altadill.

Trobantse un dia en lo café, ahont passava la major part, del temps va desvergonyir-se contra un literat que li negava la pesseta. Lo literat estava de mal humor, y perdent lo tino, va estamparli al rostre una tremenda bofetada, y 's retirà del café.

Tothom estava serio, fins qu' en Carlos, colocantse la ma a la part danyada, preguntà:

—¿Sabrian dirme qué ha sigut?

Una riatlla estrepitosa va respondre a la pregunta, mentres en Carlos afegia ab cómica formalitat:

—Com hi ha mòn no m' he donat conte de res. He sentit sols un xijiu junt a l' orella y he notat que donava una voltareta sobre mi mateix; mès a fe de Carlos no m' explico que pot haver sigut.

D. Práxedes se troba en lo mateix cas. Ha vingut en Montpensier, ha vingut l' arxiduquesa, vindrà Isabel II, y ell continuarà preguntant:

—Senyors, ¿sabrian dirme qué ha sigut? Las orellas me xiulan, una forsa superior m' fa ballar lo mateix que una baldufa.... En fi, no entenich lo que passa..... y per això no dimiteixo.

Actualment s' estan discutint en las Corts las reformas militars.

Sembla que una epidèmia de insensatés cap-gira lo cervell dels personatges encarregats de administrarnos.

A Barcelona tenim un Rius y Taulet, que al veure arruinada l' Hisenda municipal, emprén obres y més obres, prepara Exposicions, projecta grans festes y es campa 'ls milions com si fossen grans de arena, pels caminals de un jardí.

Lo general Cassola sinó fa obres, fa soldats.

La seva deria consisteix en disposar de un exèrcit de 400,000 homes: un exèrcit montat a l' alemana, que no atino perque servirà.

Jo ja ho veig: las feynas escassejan... donchs a fer l' exercici. Ningú té un pa a la post; donchs a menjar ranxo.

Pero per haverhi ranxo, quan menos se necessitan patates, per haverhi patatas se necessitan pagesos que traballin y perque hi haja brassos ocupats en lo conreu de las terras, lo que sobra es lo servei militar.

Y com que l' mateix general Cassola afirma que no ns hem d' embolicar poch ni molt en las grescas que estan preparantse entre las grans nacions europeas, resulta que l' exèrcit de 400,000 homes, sols pot servir per una cosa: per fernes por a nosaltres mateixos.

Mentre tan l' estat del país es cada dia més angustiós.

Limitantnos sols a unas quantas províncies y localitats, lo govern té embargadas las següents fincas per responder del pago de las contribucions.

A la província de Cuenca se'n contan 17,000; a la de Lugo, 6,000 y a la de Cadiz 30,000.

A Burgos 10,000 familias estan amenassades de apremi per pago de las cédulas.

En una sola localitat, Linares, s' anuncia pèl govern la venta en pública subasta de dugascents propietats embargadas.

A Almeria succeix una cosa més xocant: s' ha tractat de vendré un sens fi de fincas y ningú las vol ni de franch, que si 'ls que las cultivavan van arruinar-se, ab més rahó s' hi arruinarian los que les adquirissen.

Ara, ab aquests datos vegin si es possible l' existència de una nació.

Per demostrar l' activitat dels Centres oficials: bastarà una notícia:

«Lo tribunal de Comptes està examinant en l' actualitat los corresponentis al any 1862.»

Molta pressa en cobrar, més pressa encare en gastar... Ara, 'ls embolichs que resultin ja 'ls resoldran si tenen temps y humor, los nets dels nostres nets.

Una senya mortal del aniquilament d' Espanya.

Los jesuitas de Murcia han resolt abandonar aquella ciutat per falta de recursos, ab que sostener la casa que allí tenían.

Los cuchs que viuhen dels cadàvers, abandonan la sepultura, quan ja no queda més que la carcanada; los jesuitas fan lo mateix.

Quan ni 'ls jesuitas troben res que pelar, calculin si estarà escurada la cosa.

Molt prompte, en los encants de las nacions se sentirà una véu que dirà:

—Qui compra 'ls ossos de la pobla Espanya?

P. K.

1888.

CONSIDERACIONS SOBRES AQUEST ANY.

Se compón d' un hu y tres vuyts; l' hu, pues, representa un pal y los tres vuyts tres carbassas.

Mal any pèis enamorats!!

Un' altre cosa designa haverhi un vuyt triplicat, y es per desgracia, que 'l nostre Erari Municipal,

vuyt se veurà, tres vegadas sense que 's torni a omplir may.

Després sumant tots los números que componen l' any citat, ne resulta un vinticinch qu' es indubtable senyal de que tots los espanyols que compleixin iguals anys (es a dir, un quart de segle) ja seran... majors d' edat.

Si després d' aquests datos fruyt de costosos traballs; ningú de vostés, me nombra matemàtic colossal, creure qu' es tan sols l' enveja 'l móbil que 'ls fa callar y exclamaré foll de pena json una colla d' ingratis!

J. LAMBERT.

A iniuitat de la monja de Vigo ab un xich més té una segona edició a Grenoble (Fransa).

Una nena poseedora de una fortuna de 60,000 duros assistí a la professió de una seva amiga de colègi, y las monjas van detenirla. Inquiet, al cap de vuyt días de ausència, un amich de la familia y una germana de la víctima s' dirigiren al convent, y al preguntar per la noya, respongué la superiora qu' era impossible veurela y qu' estava resolta a fer vots religiosos.

L' amich no s' entengué de rahons y usant de la violència, logrà penetrar en lo convent, apoderantse de aquella infelis, que tingué de fugir casi despullada y sense res al cap, donant gràcies expressivas a son libertador.

De aquesta manera s' ha frustrat un nou sequestro espiritual que hauria pogut valquer a aquell convent la friolera de 60,000 duros.

Això sense lo que vindrà després, que no es probable que a Fransa pugan ferse aquestes coses tan impunemente com s' efectuan aquí a Espanya.

Diu un periódich republicà de Madrid:

«Si ha algú que tracta de tornar a las abominadas tradicions de Fernando VII, Maria Cristina, Isabel II y Alfonso XII, no s' extranyi que al arribar lo moment critich torném tots a las nostras.»

Molt ben xafat.

Y millor xafat encare lo que s' haja de xafar després.

Mentre en Montpensier estigué a Madrit, en Sagasta s' trobà malalt.

Marxa en Montpensier y com per art d' encantement se desvaneix la malaltia de D. Práxedes.

Per ell lo duch es un pés. Li treuen lo pés de sobre y al punt la salut recobra, dihen que no li fa mal res.

Pera l' proxim dimars està anunciat l' estreno en lo Teatre català-Romea—de la comèdia catalana en tres actes, titulada *Lo Plet d' en Baldomero*, original del nostre amich y company Roca y Roca.

Prenen part en la seva representació a més de la sevra Pallardó y Srtas. Fontova y Llorente, los Srs. Fontova, Soler, Goula, Fuentes, Isern, Arenys y Marqués.

Ab tal motiu sembla que l' proxim dimars hi haurà un plé a vessar en l' indicat teatro.

La condemna d' en Wilson dona lloch a que l' *Brus* escrigu un suelto contra la República francesa. Lo poble francés, segons lo gueto de la premsa, està percutit.

Pero tot de un plegat la ploma se li encalla y engega un esquitx de tinta envenenada que cau de plè a plè sobre la Espanya restaurada.

Diu aixis lo *Brus*:

«Molt ha descendit Fransa: no obstant nosaltres som encare més desgraciats qu' ella, ja que aquí la Càmara popular no hauria donat permís per processar a Wilson, puig los nostres diputats entenen de una manera molt especial la honra y la dignitat del Parlament.»

De manera que la Espanya restaurada ha descendit molt més que la Fransa republicana, segons confessió del gueto de la premsa.

Que consti per satisfacció dels primers que van anar a recullir las garrofas de Sagunto.

Lo rey de las húngares està escribint un manifest. Sembla que pensa recomenar als seus partidaris la defensa de la agricultura.

Es una gran idea, y si la llagosta pogués escriure manifestos, diria dos quartos del mateix.

Les pajesos a sembrar; la llagosta a devastar.

Lo Jurat, tal com tracta d' establirlo l' actual govern, serà un Jurat molt especial.

En lloch de dir:—«Allà va aquesta institució y féune l' us qu' ella mateixa demanda», lo govern ha dit:—«Lo Jurat que us dono, podré suspendre'l sempre que se m' antoixi.»

Y està clar: tornaran los conservadors, y usant de aquesta facultat, lo suspendrán indefinidament.

Van comprendent la jugada?

Com hém de anar bè en aquest país, si tot se sofistica? Lo pà, 'l vi, 'l oli, tots los aliments solits y líquits. Fins lo Jurat.

No importa. Més d'hora ó més tard arribarà l' dia en que tots aquests politichs de mala lley, vulgas no vulgas hauran de compareixer davant del Jurat de la opinió pública.

Y lo qu' es aquest Jurat serà implacable, sense que hi haja ningú capás de suspéndrel.

¿Som ó no som liberals?

Dias endarrera un periódich madrilenyo publicava —per desmentirlo—cert telègrama enviat desde Madrid a un periódich estranger, atribuït a la reina regent propòsits de demissió.

Y al mateix temps ensalsava al govern que no priva la circulació de aquest ni de cap telègrama. Aixis se portan los governs liberals.

Donchs l' endemà mateix lo periódich que tal deya era denunciat.

Y l' periódich víctima de la denuncia, podrà repetir al rebre la castanya:

—Verdaderament, aixis se portan los governs liberals.

Duran encare 'ls ecos de las festes del jubileu; no ha tingut temps encare Lleó XIII de desar tots los immenses regalos que se li han fet, y ja l' tenim queixantse de nou y dihen y repetint que la seva situació es molt trista.

Afortunadament los pelegrins van proveirlo de mordadors. Y si aquests no li bastessin podrà aixugarse las llàgrimas ab bitllets de banch... y encare no 'ls acabaria.

Si dominés per tot lo mòn verdader sentiment democràtic, seria impossible lo trist espectacle que dona avuy la Italia ab Fransa.

Italia viu entregada en cos y ànima a n' en Bismarck y ha renyit per tal motiu ab sa germana de sanch y de rassa, olvidant que Fransa sigüé la primera nació que contribuït a que Italia realisés la seva desitjada unitat.

Avuy com avuy s' ha declarat entre Italia y Fransa una verdadera guerra de tarifas. Están cegas y tiran a empobrirse y perjudicarse.

Ja s' anuncia que cap barco francés serà admés en cap pòrt de Italia y vice-versa, cap barco italià podrà anclar en cap pòrt de Fransa.

Tota vegada que 'ls governs no s' entenen, serà precís que 'ls pobles realisin la fraternitat de dos nacions germanes.

Las ideas democràtiques son l' antídoto més eficàs contra l' veneno del odi preparat per en Bismarck.

CARTAS DE FORA. — Recomendació que fa tot sovint lo rector de Morell als seus feligressos: «En temps de eleccions teniu lo deber de votar à persones de bé, que sigan bén religiosas». Tot això ho diu ressentit del actual ajuntament que no assisteix à las funcions religioses y que li ha retirat la suma que e li donava per las dos festas majors del poble. Esta vist: per destarutar a un ensotanat, res com la gana.

Totas las furias clericals van desencadenar-se desde la trona contra l' *Ateneo Bañolense*, ab motiu de haverse proposat donar una representació del drama sacro *La Passió y Mort de Jesucrist*. Va dirse alló de que l' galan era un individuo sense creencias y de que la dama encarregada del paper de Verge Maria, seria tal vegada una prostituta; y fins va ferre forsa perque alguns amos deixessen de donar feyna als traballadors que assistissen à la representació. Aixis y tot aquesta va efectuarse, assistinti los músichs de Tortellà, ja que als de Banyolas se 'ls va amenysar perque no hi prenguessin part; y l' teatro tingué un ple complert, com no podia de menos. Desenganyar-se; per això com per to, los prospectes millors son las excomunions del clero.

L' arcalde de Arbucias va agafar à uns joves que l' diumenje de Carnestoltes ballavan à la Plassa, mentres á la vèrina iglesia 'ls missers feyan exercicis espirituals. L' arcalde de Arbucias es metje, y no falta qui suposa que aquest modo de arrestar sensetj ni só, obheix al desitj ne donar sustos, per veure si se li aumenta la parroquia. Si com arcalde espanta als vèrins de Arbucias, com à metje està sempre à punt de vi-sitarlos.

Los liberals del Vendrell han celebrat ab molta pompa l' aniversari de la entrada dels carlins en aquella població, à pesar de que l' arcalde prohibí qu' en los discursos se fessin alusions polàticas. Vaya un arcalde més liberal!

La ceremonia cívica s' efectuï l' diumenje, dia precis del aniversari; y l' endema dilluns s' efectuá una mani'estació de caràcter religiós a' mateix objecte, celebrantse uns funerals pe's que moriren assassinats á mans de la carlinata. Tot lo que fou animada la manifestació del primer dia, estigué freda la del segon, disposada per l' arcalde, perque la veritat es que l' segon dia no era aniversari d' res; pero com la fetxa del 4 s' esqueya en un diumenje, la gent de iglesia no va voler perdre cap jornal.

LA CATÀSTROFE DE FIGUERAS.

RES detonacions espantoses se sentiren desde Figueras, à un quart de quatre de la tarde del últim dilluns. Acabava de volar, sense que puga explicarse la causa del desastre, una fàbrica de dinamita situada á quatre kilòmetres de la ciutat, en las inmediacions del poble de Cabanas, junt al riu Muga.

La fàbrica estava formada per alguns edificis separats, havent ocorregut l' explosió en lo local ahont se fabricava la dinamita. Si l' foc arriba à comunicarse à un dipòsit immediat, en lo qual n' hi havia siscentas caixas, se creu que la ciutat de Figueras hauria quedat convertida en un pilot de ruïnes.

Aixis y tot lo desastre es horribles: lo siti de la explosió quedà cubert de desferrals, arbres corpulent fets estelles y restos humans terriblement mutilats. D' aquests arribaren á omplir-se'n dotze bayarts, sense que s' trobés un sol cap sacerdot. Alguns dels poches ferits que quedaren ab vida, patian tant, que demanaven per compassió que 'ls acabessin de matar.

Se calcula que 'ls morts, víctimes de tan horrenda catàstrofe, ascendeixen á 53 persones, la major part noyades jovans. Del poble de Vilabertrán n' hi traballa-van 25 y únicament dos han quedat ab vida.

La ciutat de Figueras està consternada. La nit de la explosió se suspengué la funció qu' estava anunciada en lo teatre y s' obri immediatament una suscripció pública, recaudantse una cantitat respectable.

Créyem que Catalunya en pés contribuirà à aliviar la sort de tantas famílies desgraciades.

LAMENTACIONS.

(MÚSICA DE *La Gran-via*.)

I.

Pobres—pobles
los que s' veuen governats
per mi—nistro
liberals *confusionats*;
ja cal que de paciencia
procurin ferne gran provisió,
perque aquí passan coses
que ja 'ls hi juro que n' hi ha un vagó.
Lo país—viu tronat,
sense rals, arrupit y aixafat;
los treballs—están morts
y 'ls vapors se pudreixen als ports;
y à pesar d' aquests tráfechs,
ara diu que 'n Puigcerver
tè intenció d' augmentà 'ls pagos.
perque creu qu' encara tenim molt diner,
tenim molt diner,
tenim molt diner.
Be modo y manera que 'l sabi ministre,
veuent que aquest poble no es més que un anyell.
Hi lliga las potas ab tota frescura,

y luego l' apura,
la bossa li escura
y per fi de festa
li lleva la pell.

II.

Van pro-mètrens,
en un tò bastant formal,
que 'ns da—rían
lo sufragi universal.
Fins lo senyor Sagasta
va d' una tarda, molt clà y molt net,
que ara 'l primer projecte
que 's votaria seria aquet.

Pues ja fa—qui sab quant
que las Còrts bén obertas están
y l' sufra—gi promés

no 's presenta, ni 's vota, ni res.
De discursos a cabassos
prou ne saben pronunciar,
pero 'l qu' es d' aqueell projecte
ningú se 'n recorda ni 'n surt à parlar,
ni 'n surt à parlar,
ni 'n surt à parlar.

Jo crech que 'n Sagasta se 'n riu de nosaltres,
veuent que aquí encara fém cas dels seu crits,
y l' home 'l que busca es que la mina rají;
que en quan al sufragi
no es fácil que hi vagi,
perque, si be 's mira,
ja estém sufragits.

III.

Casi—semebla
que tot s' haja conjurat
perqu' Es—pa—ya
sigui un poble desgraciat;
tan la naturalesa,
com los politichs, com lo gobern,
semebla que tots treballan
per fer qu' Espanya sigui un infern.

Tan aviat—hi ha ciclons,
com ventadas y pluja à trompons;
ara neu,—ara frets,
ara pestes en varios poblets.
Sanch y foç à Rio-Tinto,
tot per culpa de certs fums,
y motins à Tarazona
per mort d' aquest pago que 'n diuhens consums,
que 'n diuhens consums,
que 'n diuhens consums.

Ditxosos los pobles que ignoran la pena
que aquí 'ns atropella al istiu y al hivern,
y en calma treballan, y libres se diuhens,
y parlan y escriuen,
y cantan y riuhens,
y gosan y viuhens...
y tenen gobern..

C. GUMÀ.

A LA CORT CELESTIAL.

tin escandol hi ha pèl cel! ¡quin xibarri! ¡quinhas corredissas!

Perque 'ls benaventurats—gent pacífica y morigeràda per naturalesa—se belluguin d' aquesta manera tan irregular, es precis que passí alguna cosa extraordinaria.

Aviat ho sabré.

Sant Pere ha tancat la portería, després de passar tots los forrellats y deixar caure totas las baludas.

Los demés sants antichs l' esperan al pati, y tots junts s' encaminan cel endins.

A la qüenta 'l vell Pere es lo cap de motí: senyal que la causa es justa. Un home de la sèva edat no se surt de test per un tres y no res.

Mentre los conjurats caminan, se comunican las sèvas impressions y 's donan compte de las últimas notícies rebudas. Tothom crida; hi ha sants que casi semblan dimonis: alguns poch se n' falta si no renegran.

—Això es insoportable!—diu Sant Joan, pegant una puntada de peu al bè que se li posa entre camas;—lo qu' es jo. ja hi acaba la paciencia.

—Y jo també!—replica Sant Jaume.—Si això va endavant, presento la dimissió d' apòstol y 'm retiro à la vida privada.

—Ahont s' es vist permetre aquests abusos!—crida Sant Sebastià;—pensar que jo, per ser sant, vaig tenir de passar mil vituperis, y que ara vulguin ferne à aquest tipo, no mès que perque si...

—Sense que ho mereix!—anyadeix Sant Pau.—

—Y qué tè de mereixe!—replica Sant Pere.—

En tot això la comitiva arriba à la plassa gran.

Lo Pare Etern pren la fresca, conversant ab Santa Magdalena.

—¿Qué hi ha?—diu alsant lo cap, al veure la manifestació que va acostantse.—¿Qué significa aquest tumulto?

Los amotinats s' adelantan en correcta formació fins als peus de la cadira de Déu.

Sant Pere surt de las filas y fa una cortesia, bastant cursi, per cert.

—Pare Etern: estém cremats.

—Y això!

—Hem sapigut que volen enviarnos, en concepte de sant, à una persona que... vaja... va molt lluny d' oscas.

—¿Qui es?

—Lo pare Claret.

—Claret, Claret! ¿No es un espanyol?

—Crech que si.

—Y n' hi ha malas notícies?

—Tremendas: unas notícies que fan esgarifar.
—A veure, que s' acostí un sant espanyol y que 'm digui lo que hi haja... Tú, Llorens, ¿no tens una cursa à Barcelona?

—Si senyor; à la Tapineria.

—¿Sabs qui es lo pare Claret?

—Massa! Pero no puch d'rho.

—Per què?

—Perque... perque hi ha roba estesa.

—Veyam; digam-ho à l' orella.—
Sant Llorens s' acosta à l' orella del Pare Etern y li diu algunas paraules.

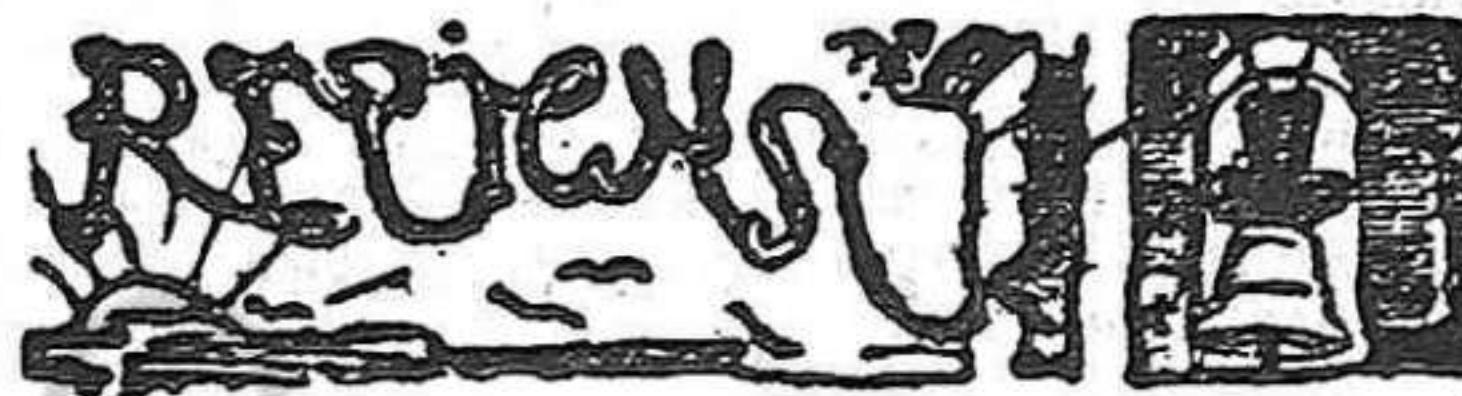
—Mosca!—exclama l' amo del cel al sentirlo.—Ja n' tinch prou. Lo tal Claret no serà sant: jo us no prometo.

—¿Y si 'ls capellans s' emprenen en ferle'n y l' envian?

—Bueno! que l' envihin! Se quedará à fora: lo qu' es aquí no hi entra. Ja ho sents, Pere.

Sant Pere fa un' altra cortesia, y la reuníe 's disol pacificament, cantant l' himne de Riego.

FANTÁSTICH.

ot sovint hi ha desgracias à las construccions de la Exposició Universal.

Quan no cau una bastida, ó s' ensorra un sostre, rellisca un traballador y s' estabella.

Aquí tenen la crèu de la me-dalla.

Ara la cara.

* * * La cara es la de don Francisco de Paula... una cara riallera, alegre, satisfeta y al mateix temps solemne.

No 's cubreix un edifici que no 's dona un àpat y no 's dona un àpat sense que 'l ciutadà benemerit hi assisteixi.

Lo passat diumenje, ó siga dos dies després de la catàstrofe del Palau de Bellas Arts, va darse'n un en lo Palau de la Industria.

Lo mòn no es mès que un continuo contrast: sempre 'ls que riuhens al costat dels que ploran: sempre l' ànica al costat del Champany.

Ara ja no mès falta que cada vegada que D. Francisco prengui part en un de aquells piscolavis parcials ab que entreté la boca fins que arribi 'l dia del gran tiberi definitiu, inauguri 'ls brindis de la següent manera:

—Señores: brindo à la salud de los trabajadores que han muerto en las obras de la Exposición.

Pèl correu interior rebo 'ls següents versos de un col·laborador que firma ab lo pseudònim de *Cucaracuch*:

—Sr. Pau ja 'm té aburrit:
no 'm vinga ab lo Pare Llanas

ni ab lo Pare Almonacid:
no, no 'm vinga ab més sotanás,

es inútil, ja li he dit.

Sols tres me donan consol:
dels demés tan se me 'n dona:
al istiu lo Para-sol;

lo Para-rayos quan trona,
y 'l Para-agua quan plou molt.

Lo avi pateix de la bufeta y últimament diuhens que se li ha descompost lo cervell.

Lo fill té un cancer à la gargamella y se li donan pochs días de vida.

Lo nét es mitjà manco y sufreix la monomania de la ambició.

Total, tres tarats.

Lo poble alemany los reverencia com si fossen *inviolables*, mentres la Mort y la Malalita se caragolan de riure.

Si van à ca la ciutat no entrin per la porta gran, que hi fan obras y está embarassada.

Si pretenen entrarhi, haurán de passar per la porta del darrera.

Per la del davant avuy no hi passan mès que 'ls regidors.

En vista de lo qual hi ha un periódich que pregunta: ¿Es la porta principal estreta pèl públich y ampla pels regidors?

Encare que m' ho juressin no m' ho explicaria.

Perque dona la coincidència que mentres los regidors estan cada dia més grassos, lo públich está mès magre cada dia.

En lo tractat otorgat entre Italia y Espanya queda subsistent l' article del aranzel relatiu al comers de tunyina.

Pero sembla que actualment de tunyinas los espanyols n' hi enviaré molt pocas.

Perque 'ls italiens han anat à carregar à l' Abissinia.

Los periódichs carlins *La Fe* y *El Correo catalán* sostenen una polemica interessantíssima.

Se tracta de saber si l'rey del As d' oros es ó no partidari del Sant Ofici.

Jo crech tenir datus per resoldre la qüestió.

Al meu entendre n'és y no n'és partidari á la vegada.

M' explicaré:

Al rey de l' As d' oros, los liberals li agradan rostitos.

Pero lo qu' es las húngaras s'estima més menjárselas crudas.

La pelegrinació de das novellas barceloninas que no pogué efectuarse l'últim febrer, sembla que s'portará a cap lo próxim més de abril.

Ab dos mesos la llana haurà crescut molt.

Y l' remat farà més goig.

—Lo govern de l'n Sagasta es mort, diu lo sentit comú.

—Pero no cayem! replican los sagastins

—L'actual govern es lo primer exemple de un mort que menja.

L'amic ministre que acudi a l'estació á despedir al Dux de Montpensier, es lo ministre de Marina.

No costa molt d'endavantar porque va anarhi.

Por embarcarlo.

Lo edifici de Sant Gayetano, destinat á administrar justicia, amenassa ruina.

L' altre dia van caure alguns guixots del sostre, y jutges y actuaris van fugir esparrerats, com si la casa ls caygues á sobre.

De manera que aquí no hi ha res sólit.

Un dia s' esbotza l' despaig de l' arcalde.

Un altre dia s' desprén una bastida del Palau de la Exposició.

Tot tremola... tot s' esquerda.

Y entre mitj de tanta ruina fan sols veig una persona que s'mante tiessa y sense caure.

D. Francisco de Paula.

Un quadro de costums de Valencia.

Hi havia en aquella capital una individua que s' dedicava á tirar las cartas. Uns pàges de la horta van anarla á veure, ab l' afany de consultarli una cosa per ell's molt interessant.

Volian que ls dígues, en quin punt precis de un oliverar de la seva propietat existia enterrat un tresor.

La dona de las cartas va exigirlos una fort cantitat á compte, y l' endemà va desapareixer de Valencia.

Naturalment los pàges van indignarse, y hasta si molt convéll'haurian morta.

Pero faltava saber ahont havia anat á parar.

A tal objecte penetren en lo pis de la fugitiva, descobreixen lo siló de baquetas que solia ocupar, y 'n tallan un tros.

—Ja tenim la pista! diuhen.

Y ab lo tros de cuero se'n van á casa de una sonàmbula, porque ls indiqui'l paradero de la fugitiva.

Si per cas vas á Sevilla,
vès á veure en Montpansier,
y digali que aquí á Espanya
gracias á Déu... tot va bé.

Lo Papa enara fa corre.
que l'rey d'Italia l' té pié:
si 'm dónan la presó séva...
may més demanerà res.

En la ventana te vi
que estabas, dulce bien, cosiendo un gorro:
me vaig pensar qu'eras tú...
y era en Carlos seté que treya l' morro.
G.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ma-ni-la.
2. ANAGRAMA.—Rentada-Entrada.
3. GEROGLIFICH.—Casa pobra fora gos.

Han endavinalat les tres solucions E. Padrell de Reus, R. Castellá y H. T. Arrambo; 2. Ego Sum, Geroni de la Bordeta, Pep Ramogosa y J. T. Anguila; y 1 no més Cara de Pasqua y M. Minet.

XARADA.

—«Hu-tercera allá 'hont total
lo tèu adorat espés
y dos-tres sobre sa tomba
una corona de flors.»—
Així una mare parlava
á la filla de son co
al havr percut per sempre
lo més estimat del món.

F. RIBAS S.

ANAGRAMA.

—Tindrás de total la mula.
—¿da m tornas á fastidiar?
—Si: la Tot está cansada
y demanda per pujar.

ANGEL DE LA GUARDA.

TRENCA-CLOSCAS.

TARJETA.

CARLOS ALSINA.

Si es que acceptas la targeta
que t' envío aquí, lector,

v' t' vois pen tre la molestia
de combinar lo seu nom,
trobaras, sense que siga
lo trencat-caps molt costós,
lo titul de una comèdia
rebuda ab acceptació.

F. RIBAS S.

ROMBO.

Primer ratlla vertical y horisontal: Consonant.—
Segona: per beure.—Tercera: prenda d' home.—Quarta:
nom d' home.—Quinta: adorno de la dona.—Sexta:
membre de volàtil y Sèptima: vocal.

TERCERIO DE LAS CRIADAS.

GEROGLIFICH.

EN

LI

HH

SUTERO FUROR Y C.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans E. M. Llauneret, José T. y S. (Riu de Llors), H. T. Arran-ba, R. Castella, Francisco de P. M., R. M. M., Pepet Xineu, L. Lopez y Lopez, Llop Sireb y C., Pitos y Flautas, Bernat Xinxiola, Odemer, Odracir Sam, Japet de l' Orga, Ricardo M., F. P. C., J. Sala, S. C. C., Sir Crispichs, J. Vila Serra, P. Tarota, Pepet de la Marieta, B. B. R. (Lleó) y Joan Arbés: *Lo que ns env. an no fa per casa*

Ciutadans Angel de la Guarda, C. Samot A., J. T. Anguila, Pep Ramogosa, Geroni de la Bordeta, Paquito, Marangy, Domingo Grau, A. Gibert, Un net de Otger, Lluet del Pont y J. Baldú: *Insertarem alguna cosa de la que ns remeten*.

Ciutada J. Baucells Prat: *Està ben versificat, pero la idea procedeix de un quènto vell y molt sapigut.* —Picio Adam y C.: *Lo que ns remet es molt fluyit.* —Hamlet: *Tampoch nos fa l' pes.* —Cucarach: *La major part de lo que ns envia està molt bé.* —E. Vilalariet: *Los sonets estan bé —Dòlors Mon: La idea es bonica; pero los versos son molt delectuosos: lo sonet no va.* —B. Tripas: *Aprofitarem algunes cantarelles —Petruss: Està bé.* —P. Talladas: *Acceptém dos epígramas y casi totes las cantarelles.* —S. R. Llampbrochs: *No va prou bé.* —J. Staramsa: *La xarada està bé; pero la cosa dura massa y no podém responder de insertarla.* —Aiolacé: *La prosa es correcta; pero i fondo del article no te res de particular.* —Saldoni de Sevilla: *Lo que ns remet es molt vell.* —M. Piquer: *Per l' assumptio que ns indica serà millor que's dirigeixi á un periòdic diari.* —J. Cap: *No hi ha cap antipatia, ni ab lo seu amic ni ab ningú: lo sonet en qüestió ns sembla que interessa poch al lector: envihi alguna altra cosa y procurarem complaire!* —Los versos que ns remet son molt incorrectes. —Ego Sum: *Falta la conclusió de la xarada.* —Tagarnina: *L' article es molt fluyit.* —Emilia: *Acceptém alguns pensaments.* —Samuel del Palau: *Lo sonet encare que algun tan incorrecte es més acceptable que l' altra poesia.* —R. Roura: *L' article resulta massa romàntich.* —F. R. y G. (Solsona): *Lo que ns escriu es tan extens, que per falta d' espai no podém ocuparnos en.*

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

NOTICIA FRESCA: «Aquest hivern hi ha hagut á Espanya nevades generals.» (Dibuix de J. L. Pellicer)

La capa de neu es l' única capa que no podem empenyarnos.